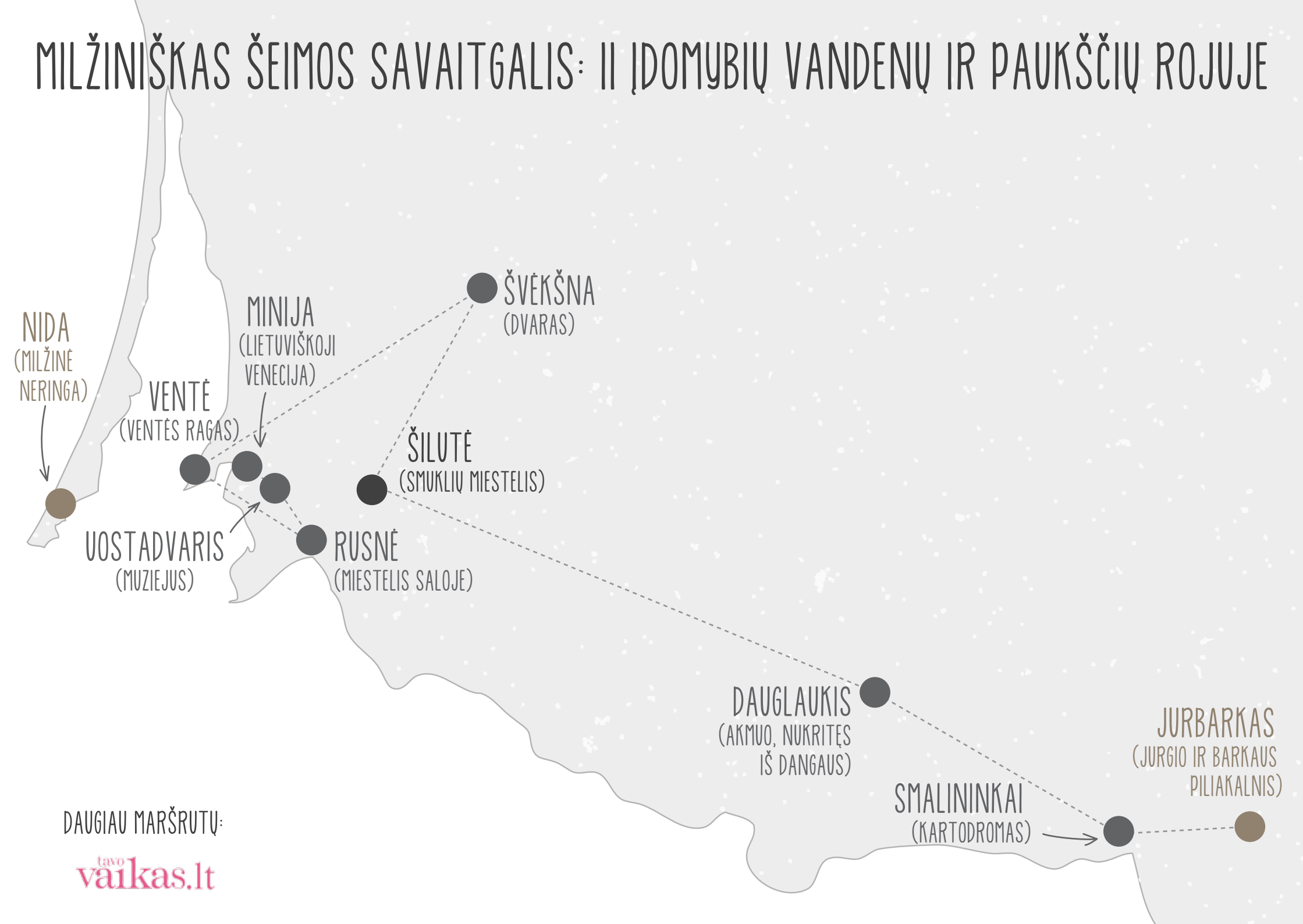

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: II ĮDOMYBIŲ VANDENŲ IR PAUKŠČIŲ ROJUJE

NIDA
(MILŽINĖ
NERINGA)

VENTĖ
(VENTĖS RAGAS)

MINIJA
(LIETUVIŠKOJI
VENECIJA)

ŠVĖKŠNA
(DVARAS)

ŠILUTĖ
(SMUKLIŲ MIESTELIS)

UOSTADVARIS
(MUZIEJUS)

RUSNĖ
(MIESTELIS SALOJE)

DAUGLAUKIS
(AKMUO, NUKRITĖS
IŠ DANGAUS)

SMALININKAI
(KARTODROMAS)

JURBARKAS
(JURGIO IR BARKAUS
PILIAKALNIS)

DAUGIAU MARŠRUTŲ:

tavo
vaikas.lt

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: II ĮDOMYBIŲ VANDENŲ IR PAUKŠČIŲ ROJUJE

Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ personažas milžinas Kernius keliauja prie jūros aplankyti savo draugės milžinės Neringos, todėl paskutinis (išties milžiniškas!) savaitgalio maršrutas apima Nemuno deltos regioninį parką ir Kuršių Neriją. Leiskitės į kelionę automobiliu, kai kur – pėsčiomis ar dviračiais, aplankykite čia esančias legendines vietas ir patirkite milžiniškų nuotykių kupiną vasaros savaitgalį su šeima.

1. Jurbarkas. Maršrutas prasideda karališkame mieste Jurbarko, įsikūrusiame dešiniajame Nemuno krante. Ar žinojote, kad nuo XVI a. šį miestą pirmoji valdė Žygimanto Senojo žmona karalienė Bona, o miesto herbe yra trys karališkosios lelijos raudoname skyde? Mūsų tikslas – apžiūrėti Bišpilio piliakalnį, esantį miesto centre. Jame ilsisi knygoje aprašyti broliai milžinai Jurgis ir Barkus.

Važiuojate iš Vilniaus ar Kauno? Tuomet pravažiuokite garsiuoju Panemunės keliu trumpam užsukdami į Raudonės ir Panemunės pilis. Kelionė truks ilgiau, bet bus dar įspūdingiau.

2. Greiti ir neįsiutę. Pasiilgote aštresnių pojūčių? Tada užvažiuokite valandai į atvirą Smalininkų kartodromą ir apsukite porą ratų kartingais, pasidabinę kombinezonais, šalmais ir pirštinėmis. Galite net surengti šeimos varžybas, tačiau mažiausias vairuotojas turėtų būti bent jau 1,50 cm ūgio.

3. Akmenų lietus. Lapynų kaime kažkada gulėjo akmuo, vietinių vadinamas „Velnio akmeniu“, kuris pasak legendos, nukrito tiesiog iš dangaus. Dabar šis akmuo pervežtas į Dauglaukio kaimą. Kadangi Milžinas mažylis pasakoja apie šį akmenį savo istorijose, aplankykite jį! Norėdami geriau apžiūrėti šį kraštą, galite išbandyti Lapynų pažintinį taką.

4. Paukščių rojus. Sveiki atvykę į labai savito grožio Lietuvos kraštą – Nemuno deltą. Čia pavasarį ir kartais žiemą pievas ir slėnius užlieja vanduo. Šiame regioniniame parke yra vienintelis Lietuvoje lagūninės kilmės ežeras – Krokų lanka. Nemuno delta garsėja kaip paukščių rojus. Čia aptikta daugiau kaip 300 paukščių rūšių, per 180 rūšių, iš kurių net 58 įrašytos į Lietuvos raudonąją knygą, o 54 sparnuočių rūšys yra įtrauktos į Europos Sąjungoje labiausiai saugomų paukščių sąrašą. Nors Nemuno deltos regioniniame parke daug dviračių maršrutų, pažintinių takų, apžvalgos bokštų, bet šioje vandens karalijoje patogiausia keliauti vandens keliais plaukiant laivu, valtimi, jachta ar kateriu. Beveik visuose aplinkiniuose miesteliuose yra uostai.

5. Šilutė. Pradėsime nuo vokiško kraujo turinčio miesto – Šilutės. Labai įdomu, kad miestelio istorija prasidėjo nuo smuklės, kurią žmonės vadino Šilokarčiama,

kadangi ji buvo pastatyta atokioje vietoje, šile. Netrukus atsirado dar kelios smuklės (vienos iš jų šeimininkas buvo garsaus filosofo E. Kanto prosenelis Ričardas Kantas), apie kurias ėmė burtis žvejai, prekybininkai ir amatininkai.

6. Švėkšnos dvaras. Būdami šiuose kraštuose būtinai užsukite į Švėkšną ir pasidarykite pikniką įspūdingame dvaro parke. Užkandžiui vaikams ir suaugusiems puikiai tiks cukinijų traškučiai su kietuoju sūriu (receptas: supjaustytas cukinijas merkite į pieną ir apvoliokite džiovintų sūrio „Džiugas“ bei prieskonių mišinyje, dėkite ant kepimo popieriumi išklotos skardos ir kepkite įkaitintoje iki 220 C orkaitėje apie 20 minučių).

7. Ventės ragas. Ventės ragas – turbūt labiausiai mokinukų lankomas objektas, geriausiai žinomas dėl jame įkurtos praskrendančių paukščių žiedavimo stoties, kuri veikia iki šiol. 1360 m. kryžiuočiai čia pastatė Vindenburgo pilį, kurią vėliau sugriovė marių bangos. Čia stovi seniausias iš septynių Lietuvoje esančių švyturių (pastatytas 1863 m.).

8. Rusnė. Tai vienintelis Lietuvos miestelis, įsikūręs saloje – Nemuno deltoje, tarp Atmatos ir Skirvytės upių. Istorinė miestelio dalis su evangelikų liuteronų bažnyčia, senojo tilto liekanomis, saugoma valstybės. Aplankykite senovinę žvejo sodybą. Kadangi čia viena žuvingiausių Lietuvos vietų, galite susiplanuoti čia pažvejoti. Rusnėje rekomenduojama apsistoti nakvynei.

9. Minijos kaimas. Palei Minijos upę išsidėstęs garsusis Minijos (Mingės) gatvinio upinio tipo kaimas, vadinamas lietuviškąja Venecija. Čia Minijos upė – pagrindinė kaimo gatvė, kur kaimynai vienas pas kitą dažniausiai plaukia valtele. Galite nakvoti kempinge.

10. Uostadvaris. Anksčiau čia veikė vandens kėlimo stotis, kurioje buvo įrengtas muziejus, dabar jis neveikia, bet galima aplankyti 18 m aukščio neveikiantį švyturį, naudojamą kaip apžvalgos aikštelė.

11. Nida. Į Nidą galima atplaukti laivu, kuriam jau šimtas metų, iš bet kurio Nemuno deltos uosto, o iš čia leistis į dviračių žygį. Pasirinkite kokį atstumą važiuosite, tačiau visur yra dviračių takai, o pakeliui galima pažiūrėti daug įdomių objektų: Pilkąsias kopas, Žirgų švyturį, miestelius Juodkrantę, Pervalką, Preilą ir Nidą, Vecekrugo kalną, Tomo Manno muziejų, Saulės laikrodį-kalendorių ir daugelį kitų. Kuršių nerijoje yra be galo daug aktyvių pramogų: žygių, pažintinių žaidimų, išvykų (patikrinkite: irklakojis.lt), tik spėkite sukti.

Skaitykite kitus Milžino mažylio maršrutus ir leiskitės į atradimų keliones po Lietuvą su šeima!

JŪRA

Ištrauka iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ (Vilnius: Aukso žuvis, 2014)

Pažintį su jūra pradėjau nuo jos kvapo. Bangų dar nė horizonte neregėdamas, užuodžiau vėjo atneštą keistą aromatą. Šnerves kuteno vos juntamas drėgmės, sūrumo ir dugno augmenijos kvapų kokteilis. Kuo toliau žingsniavau, tuo stipriau užuodžiau šį nieką nepanašų dvelksmą. Paskubinau žingsnį ir jau po minutėlės turėjau stabtelėti, priblokštas atsivėrusio vaizdo. Stovėjau sustingęs, vėjo taršomais skvernais ir negalėjau patikėti, kad nematau, kur baigiasi vanduo. Rodėsi, jog priešais mane plytinti jo daugybė – begalinė. Pasileidau į bangas. Brendant tolyn, mano blauzdas, šlaunis, juosmenį sėmė vanduo, į krūtinę mušėsi putotos vilnys, o veidą taškė sūrūs purslai. Mosikavau rankomis, pats sau kikenau ir mėgavausi, jusdamas, kaip pavargusius padus kutena nugludinti jūros akmenukai.

Dangui pradėjus rausvėti, pajutau, jog darosi vėsu. Supratęs, kad vandenyje jau persibuvau, išbridau į krantą ir išsitiesiau ant per dieną išilusio smėliuko.

Nekrustelėjęs sulaukiau, kol prapuolė paskutinis šviesos ruoželis, tada nerangiai atsistojau ir ėmiau braukti smėlį nuo nugaros, dairydamasis dieną išmėtytų drabužių. Kol susiradau visą mantą, stojo naktis. Šlepsėjau pakrante klausydamasis tingiai smėlį lyžčiojančių bangelių.

Gerokai paėjęs toluoje, kopose, įžvelgiau spingsinčią švieselę. Pasukau link jos ir artėdamas ėmiau suprasti, kad ten – nemažas laužas. Skubinausi išmeigęs žvilgsnį į gaisus, šokančius ant kopų kauburių ir atidžiau įvertinęs liepsnų dydį jau neabejojau, kad tokia ugnis turi būti įkurta mano didumo būtybės.

Laužo karštis jautėsi iš toli. Supratau, kad pleška drūtų medžių kamienai. Artėdamas prie garsiai spragsinčių liepsnų dar spėjau pasvajoti, kad neilgai trukus jau žiūrėsiu į šį galingą laužą, laikydamas dailų delniuką savo plačioje plaštakoje.

Dėl Neringos buvau teisus – ją pirmiausia ir išvydau, išlindęs iš už artimiausio kopos gauburio. Tačiau tai, ką pamačiau šalia jos, mane pribloškė, ir gumulas gerklėje nebeleido nuryti seilių. Mano pasiilgoji mergaitė užsimerkusi šypsojosi, padėjusi galvą ant šviesiaplaukio dičkio peties! Sustojau lyg įbestas, bet tas nelemtas vyrukas mane pastebėjo ir plačiai nusišypsojęs pamojo priėti. Nenoriai prislin-

kau prie jų ir kietai sučiauptom lūpom įsistebeilijau į greta šelstančius ugnies liežuvius.

– Aš Naglis, – ištarė jis, rodydamas man visus dantis ir tiesdamas smėlio smiltimis aplipusią tvirtą ranką. Jo petys krestelėjo, ant jo snaudusi Neringa pramerkė dideles akis ir jos veidą nušvietė šypsena.

– Kerniau! – apsnūdusiu balsu sumurmėjo, – atkeliavai iki jūros!

Negrabiai paspaudžiau Nagliui ranką ir neatitraukdamas akių nuo ugnies išpyškinau:

– Na taip, šitaip gi ir buvau nutaręs... Bet tai nieko ypatinga ta jūra... Tai ir neužsibūsiu, trauksiu jau atgal į Kernavę.

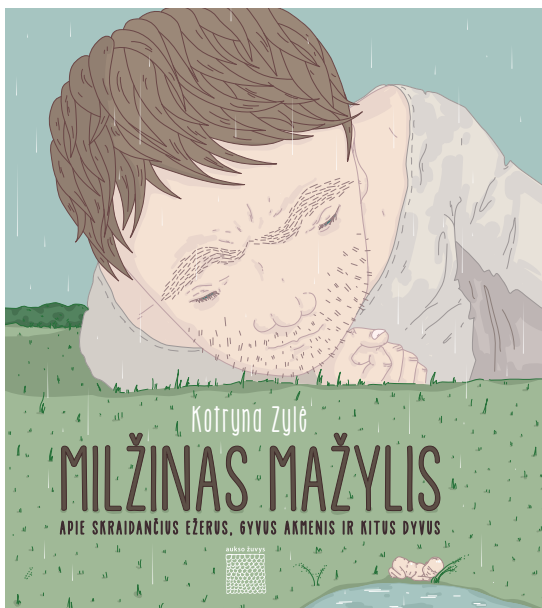
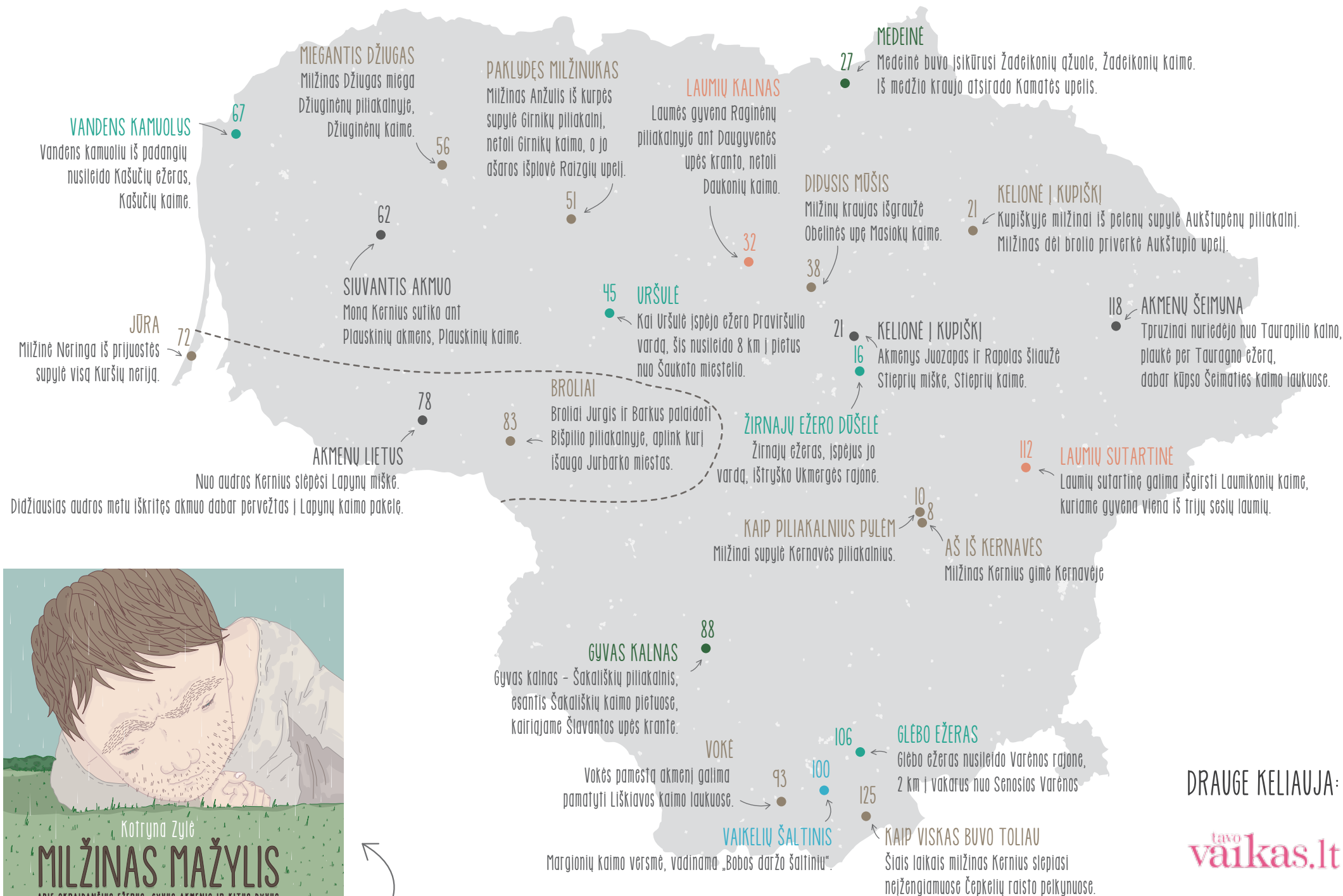
– Ką čia dabar kalbi? – atsišliedama nuo vis dar įkyriai besišypsancio gražuolio peties ištarė Neringa. – Pasisvečiuok pas mus ilgėliau! Jūs su Nagliu tikrai rasit, ką čia veikti! Abu nevietiniai, kitomis akimis matote jūrą nei aš.

Man net pilvą sutraukė pagalvojus, kad turėčiau kuo nors užsiimti kartu su šituo žavuoliu, apkabinusiu mergaitę, kurią ką tik pats tikėjau paimti už rankos. Norėjau kuo greičiau nešdintis, mintys surizgo ir visai nesidėliojo į sakinius, kuriuos galėčiau išdėstyti prieš mane įsitaisiusiems įsimylėjėliams.

– Aaaš... aš neturiu mėgstamų užsiėmimų, – kvailiausiai kaip įmanoma numykiau. – Bu... buvo labai malonu susipažinti, tai jau skubu tolyn, tikrai neturiu laiko čia šnekučiuotis.

Paskutinius žodžius išpyškinau jau traukdamasis atbulomis ir modamas drėgnu, prakaito išmuštu delnu jiems prieš nosis. Kvailai šyptelėjęs apsisukau ir skubiai nušlepsėjau. Sukdamasis dar spėjau pamatyti mieguistas ir sutrikusias Neringos akis ir išgirsti tyliai iš mano negrabumo prunkstelint Naglį.

Klupdamas smėlyje skubėjau tolyn. Nusileidau prie vandens ir pėdinau tol, kol horizonte neberegėjau laužo atšvaitų. Tada atsitusęs klestelėjau ant drėgno smėlio ir įbedžiau šlapią žvilgsnį į nakties apgaubtą jūrą. Taip ir prasėdėjau iki pat aušros nieko neveikdamas, tik giliai kvėpuodamas, kad sūrus oras iš krūtinės išstumtų slogų liūdnumą. Tik paryčiais nejučiomis užsnūdau, parimęs šalia ryto rausvumu besidažančios jūros.

↖
KELIAUTI KVIĘČIA KNYGA „MILŽINAS MAŽYLIS“

DRAUGE KELIAUJA:

tavo
vaikas.lt

